

«FORUM ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ»

Στις 4 Δεκέμβρη 2010, ιδρύθηκε στην Αθήνα, η εταιρεία **«FORUM ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ»** με διακριτικό τίτλο **«FORUM»**.

Σκοπός της εταιρείας αυτής είναι:

1. Η δημιουργία ενός δημόσιου χώρου έρευνας και διαλόγου για τη μελέτη, επεξεργασία, διαμόρφωση και προώθηση ιδεών, θέσεων και προτάσεων για τη προσχολική, πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση, το εκπαιδευτικό σύστημα, και τη συμβολή του σχολείου στην οικοδόμηση της κοινωνίας της γνώσης.
2. Η ανάπτυξη δραστηριοτήτων για την προώθηση των σκοπών της Εταιρείας (ερευνητικά προγράμματα, συνέδρια, σεμινάρια, εκδόσεις, ηλεκτρονικές ιστοσελίδες κλπ).
3. Η συνεργασία με ερευνητικούς φορείς και προγράμματα στη Ελλάδα και το εξωτερικό, που επιδιώκουν παρεμφερείς σκοπούς με την Εταιρεία.

Μέλη της Εταιρείας έχουν δικαίωμα να γίνουν εν ενεργεία και συνταξιούχοι εκπαιδευτικοί της προσχολικής, της Πρωτοβάθμιας και της Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, με την προϋπόθεση ότι θα προταθούν από δύο παλαιά μέλη.

Στην ιδρυτική τους συνέλευση τα μέλη της εταιρείας ενέκριναν την ιδρυτική διακήρυξη, το καταστατικό και εξέλεξαν 13 μελή διοικούσα επιτροπή, που θα προετοιμάσει την πρώτη τακτική Γενική Συνέλευση το Γενάρη του 2011.

Η ιδρυτική διακήρυξη του Forum

Εδώ και καιρό το εκκρεμές της Δημόσιας Εκπαίδευσης αιωρείται ανάμεσα στην απαξίωση και την αβελτηρία. Το Δημόσιο Αγαθό της Εκπαίδευσης πλήττεται ολοένα από πολιτικές επιλογές και νοοτροπίες που συντηρούν την προχειρότητα, την αναξιοκρατία και την επίφαση μιας διαρκώς προσδοκώμενης μεταρρύθμισης που ποτέ ουσιαστικά δεν έρχεται. Στο πλαίσιο της οικονομικής κρίσης η ήδη ισχνή χρηματοδότηση της δημόσιας παιδείας εξανεμίζεται με αποτέλεσμα την υποβάθμιση, κοινωνική και οικονομική, σχολείου και εκπαιδευτικών. Η γενικευμένη απαξίωση του παιδαγωγικού/γνωστικού ρόλου του δημόσιου σχολείου και των εκπαιδευτικών στη συνείδηση των μαθητών και της κοινωνίας, οι αδιέξοδες και αναποτελεσματικές απεργίες, οι εθιμικές καταλήψεις, ο συμβιβασμός με το πνεύμα του «τίποτα δε γίνεται», η γραφειοκρατική ακαμψία και η δημοσιοϋπαλληλική ανευθυνότητα, οι πελατειακές σχέσεις και η έλλειψη δημιουργικότητας κάνουν το τοπίο πιο ζοφερό. Οι αξιολογες προσπάθειες μεμονωμένων σχολείων και εκπαιδευτικών, που σίγουρα δεν είναι λίγες, δεν παύουν να μοιάζουν με φωτεινές εξαιρέσεις μπροστά στη γενικευμένη εικόνα της παθογένειας, που πλήττει μαθητές, εκπαιδευτικούς αλλά και ολόκληρη την κοινωνία. Το παιδαγωγικό και γνωστικό έλλειμμα που αφήνει πίσω του το δημόσιο σχολείο ισοδυναμεί με έλλειμμα κοινωνικών δικαιωμάτων που πλήττει ολόκληρη την κοινωνία, κυρίως όμως τους κοινωνικά αδύναμους.

Είναι προφανές ότι αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχιστεί! Αν θέλουμε να λεγόμαστε εκπαιδευτικοί λειτουργοί, δεν μπορεί να εμμένουμε στη δυσαρέσκεία

μας για τα κακώς κείμενα, για τον μισθό μας που περικόπτεται, ή για τον «μπαμπούλα» της «περιβόητης» αξιολόγησης των εκπαιδευτικών και των σχολικών μονάδων. Δεν μπορούμε να περιοριζόμαστε στο να εκδηλώνουμε μονίμως μια στείρα αντίδραση απέναντι στην εκάστοτε κυβερνητική δράση, ούτε να αρθρώνουμε έναν «κούφιο» αντίλογο απέναντι στις όποιες πολιτικές του εκάστοτε υπουργού παιδείας.

Ως επιστήμονες και λειτουργοί της εκπαίδευσης οφείλουμε εμείς πρωτίστως να έχουμε λόγο και συγκεκριμένες προτάσεις για την εκπαιδευτική διαδικασία, τη δομή και λειτουργία του δημόσιου σχολείου και τον ρόλο μας ως λειτουργών. Οφείλουμε να επινοήσουμε νέες μορφές αλληλεγγύης και κοινής δράσης με τους μαθητές μας και τους γονείς τους. Νέες μορφές συλλογικής κινητοποίησης με άξονα την υπεράσπιση του δημόσιου εκπαιδευτικού αγαθού, ώστε να έχουμε την κοινωνία στο πλευρό μας. Πρέπει να αντιστρέψουμε τους ρόλους και να ξεφύγουμε από την κακοδαιμονία και τη μιζέρια του εκπαιδευτικού που στέκεται απαθής απέναντι στις εξελίξεις, και να σκεφτούμε εμείς οι ίδιοι τι σχολείο θέλουμε και πώς θα το κάνουμε πραγματικότητα, να αναλάβουμε εμείς την πρωτοβουλία διατύπωσης μεταρρυθμιστικών προτάσεων, μακριά από τη συντηρητική νοοτροπία που αντιμετωπίζει το υπουργείο ως εκ προοιμίου εχθρό και αμετακίνητο στη στάση του.

Απευθυνόμαστε σε όλους τους εκπαιδευτικούς που δεν ανέχονται άλλο την προσωπική και επαγγελματική τους απαξίωση, αλλά και την υποτίμηση του θεσμού που υπηρετούν, και συνειδητοποιούν ότι η ανάγκη για Μεταρρύθμιση της Εκπαίδευσης, ιδιαίτερα στο πλαίσιο της παρούσας κρίσης, είναι δραματικά επείγουσα και επιβεβλημένη.

Αντιμετωπίζουμε την αναγκαιότητα της μεταρρύθμισης ως εγχείρημα με αναφορά στην κοινωνία και με στόχο την αντιμετώπιση των προβλημάτων που καθηλώνουν το Δημόσιο Σχολείο και δεν του επιτρέπουν να αξιοποιήσει τις υπαρκτές δυνατότητές του.

Επιθυμούμε να μιλήσουμε με συγκεκριμένες προτάσεις για:
την ανόρθωση του Δημόσιου Αγαθού της Εκπαίδευσης και την ενίσχυση του κύρους των λειτουργών της,

- για τους στόχους του σχολείου του αύριο,
- για τα αναλυτικά προγράμματα και τα βιβλία,
- για την αξιολόγηση και την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών,
- για την αυτονόμηση του λυκείου και το σύστημα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση,
- για τον εμπλουτισμό της εκπαιδευτικής διαδικασίας με καινοτόμες δράσεις,
- για τα ενισχυτικά διδακτικά προγράμματα,
- για την αναδόμηση των εργαστηρίων και την αναβάθμιση της τεχνικής εκπαίδευσης,
- για τη χρηματοδότηση των σχολικών μονάδων, το σύστημα προσλήψεων, την άρση των κοινωνικών και εθνοτικών αποκλεισμών.